

Die hooglied van die geloof

Teks vir die preek:

“Hy wat in die skuilplek van die Allerhoogste sit, sal vernag in die skaduwee van die Almagtige...”.

Psalm 91

GJ Meijer

© by skrywer - 2010
www.christelikebiblioteek.co.za

Liturgie

1. Votum en seëngroet
2. Sing Psalm 91:1,2,3
3. Wetslesing
4. Sing Psalm 91:4,5
5. Gebed
6. Lees Psalm 91
7. Sing Ps 91:6,7,8
8. Preek
9. Sing Psalm 31:11
10. Gebed
11. Kollekte
12. Sing Psalm 42:1,4,5,7
13. Seën

Geliefde broeders en susters

Psalm 91 word die Hooglied van die geloof genoem. Soos wat 1 Korintiërs 13 een groot jubeling oor die liefde is, so is Psalm 91 een groot jubeling oor die kosbare gawe van die geloof. Dit is 'n lied waarin die gelowige digter sy onwrikbare vertroue in die Here uitspreek.

Opvallend is die woordjie 'sal' wat soos 'n goue draad dwarsdeur die Psalm voorkom. Ek *sal* in die skaduwee van die Almagtige vernag. Die Here *sal* my red. Hy *sal* jou dek met sy vlerke. Al val daar duisend aan jou sy en tienduisend aan jou regterhand – na jou *sal* dit nie aankom nie. Die engele *sal* jou op die hande dra. Op die leeu en die adder *sal* jy trap.

Saam met die sekere *sal* hoor ons van 'n net so sekere *hoef* en *het*. Jy *hoef* nie te vrees vir die skrik van die nag nie. Die Allerhoogste *het* jy jou beskutting gemaak. Dit is heerlike geloofstaal, wat die vrees van twyfel en onsekerheid verdryf.

Wat Psalm 91 des te meer besonder maak, is dat nie net die gelowige aan die woord kom nie. Ook die Here Self spreek die gelowige aan. 'n Duidelike tweespraak is hoorbaar: kinders spreek hulle Vader aan, en die Vader spreek hulle kinders aan.

So verkondig ek aan u **die Hooglied van die geloof**.

Ons onderskei in hierdie lied:

- 1. Die stem van die verbondsvolk (vers 1-13)**
- 2. Die stem van die Verbondsgod (vers 14-16)**

In die erediens maak ons dikwels van beurtsang gebruik. Die hele gemeente sing 'n vers van 'n sekere Psalm. Dan sing die broeders 'n vers, dan die susters. Soms ook die kinders. Beurtsang is nie iets wat menslik bedink is nie. Dit is beslis nie nog 'n foefie om die erediens meer interessant te maak nie – want dan sou dit baie verkeerd wees. Die werklikheid is dat heelparty Psalms in die Psalmboek in die vorm van 'n beurtsang geskryf is. Ook op hierdie manier wil die Here geloof en aanbid word.

Psalm 91 is een van die liedere wat in die vorm van 'n beurtsang gedig is. In vers 1 hoor ons die eerste stem, waarskynlik die stem van 'n priesterkoor in die tempel. Daar word 'n plegtige verklaring gemaak: 'Hy wat in die skuilplek van die Allerhoogste sit, sal vernag in

die skaduwee van die Almagtige'. Dit beteken: by God vind die gelowige rus. Die kleine mens vind geborgenheid by die *Allerhoogste*, die *Almagtige*. Ook die gelowige wat onder gevaarlike omstandighede op reis is. So iemand mag in die hitte van die dag ervaar dat die *Allerhoogste*, wat die son geskep het en sy baan in stand hou, skaduwee verskaf. En gedurende die nag, met al sy gevare, bied die *Almagtige* wat nie sluimer of slaap nie, veilige skuiling. 'n Kind van die Here mag tot ruste kom *by God, in God, onder God* se sorg.

Dan volg die tweede vers, met 'n tweede stem - die stem van 'n gelowige enkeling. Die plegtige verklaring van die priesterkoor word beantwoord met 'n kragtige geloofsbelydenis: 'Ek sal tot die Here sê: my toevlug en my bergvesting, my God op wie ek vertrou'. Die priesters het verkondig *dat* die *Allerhoogste* 'n versekerde skuilplek bied, *dat* die *Almagtige* lafenisvolle skaduwee verskaf. Die gelowige se reaksie op hierdie verkondiging is: ek wil my toevlug in God se skuilplek soek, ek sal in sy skaduwee rus vind. Ek vertrou op die *Almagtige*, want Hy is my bergvesting wat nie wankel nie.

Dit is 'n groot ding wat hier gebeur. Die gelowige luister na die verkondiging van die priesters. Dit wat hy hoor, maak hy sy eie deur middel van 'n persoonlike geloofsbelydenis. God is 'n Toevlug vir almal wat glo – ook vir my.

In vers 3 hoor ons andermaal die priesterkoor. Die persoonlike geloofsbelydenis van die gelowige enkeling word beantwoord. Ja, werklik, dit is goed om jou toevlug by God te soek en jou vertrou alleen op Hom te stel. Want dit is die *Almagtige* wat jou sal red uit die net van die bedrieglike voëlvanger en van die verderflike pes. Die *Allerhoogste* ken al die gevare op die lewenspad van sy kinders. Die fisiese gevare van siekte en ongelukke, aftakeling – die verderflike pes. Maar ook die geestelike gevare van versoeking, afdwaling, moedeloosheid – die gemene wip van Satan die voëlvanger.

Wat doen die *Almagtige* as al hierdie dinge oor sy kinders kom? Maak Hy asof dit nie daar is nie? Nee, beslis nie. Vat Hy dit alles van ons af weg? Spaar Hy sy kinders van alle onheil? Onttrek Hy ons aan die bose wêreld? Nee, dit ook nie. Die priesterkoor sing: Hy sal jou dek met sy vlerke, onder sy vleuels sal jy skuil; sy trou is 'n skild en 'n pantser. Die Here kyk na sy kinders, beter as wat 'n pa en 'n ma op aarde ooit na hulle gesinne kan kyk. Die sorg van ons hemelse Vader gaan oral saam, op elke tree van die lewenspad.

Daarom hoef ons nie te vrees vir die verskrikking van die nag en vir die skielike gevare wat in die dag opduik soos pyle wat rondvlieg nie.

Die siektes is daar, die gevare is daar; geen mens kan dit ontken nie. Maar God belowe: na jou, my kind, sal dit nie aankom nie. Jy sal met jou oë sien hoe mense om jou val. Duisend aan jou sy en tienduisend aan jou regterhand. Maar jy bly gespaar.

'n Mens wonder: is dit waar? Is daar nie menige gelowige kind van die Here wat op aarde ook val en die onderspit delf nie – in terme van finansiële agteruitgang, werkloosheid, ook siekte en uiteindelik die dood nie? Tref die teenspoed die gelowiges nie ook nie; soms dalk selfs meer as die ongelowiges? Daar breek tye in 'n mens se lewe aan dat alles tegelyk gebeur. 'n Mens is nog besig om die een hartseer verwerk, dan is die volgende een op jou. Jy raak verstrengel in 'n warboel van ellendes. Hoe kan die priesters in Psalm 91 sing dat ons oë dit sien, maar dit sal nie na ons toe aankom nie?

Die antwoord hierop lê in die slot van die lied, waarby ons netnou sal uitkom. Daar is 'n onmeetbare verskil tussen die nood van die gelowige en die vergelding van die goddelose. Maar laat ons eers hoor wat die gelowige enkeling oor die nuwe toesegging van die priesterkoor sê. Vers 9: 'Verseker, U, Here, U is my toevlug'. Dit is 'n herhaling van die geloofsbelydenis wat hy vroeër in die Psalm ook al uitgespreek het. Nee, geen blote herhaling nie. Wel 'n bevestigende herhaling. 'n Noodsaaklike bevestiging. Ter wille van geloofsekerheid en geloofvastigheid is dit weselik om oor en oor te bely dat God ons Toevlug is.

Dit staan ons vandag ook te doen. Ons het in die erediens ons geloof bely – saam met die kerk van Christus deur alle eeue en op alle plekke. Ons geloof in God ons Toevlug, in Jesus Christus ons Verlosser wat die dood oorwin het, in die Heilige Gees wat ewig by ons bly.

So bely ons ons geloof elke Sondag, oor en oor, telkens weer. Daar is mense wat meen dat dit onnodig is om dit elke week te doen. Dit raak so gewoon, so voorspelbaar. Dit tref 'n mens nie meer nie. Die diepte verdwyn daaruit.

Dit is hartseer as mense so begin praat. Die werklikheid is dat ons geloofsbelydenis ons moet dra. Dit bind ons aan God, aan sy onwrikbare beloftes. Dit hou ons op koers op pad vorentoe. God is die enigste vaste punt in ons wisselende lewe. Staan by u

geloofsbelydenis, geliefdes! Moenie dat u ryk geloofsbelydenis ooit vir u sleurgang word nie.

Die belangrikste dinge in die lewe wil en sal en moet ons tog oor en oor tot versterking en bevestiging sê! So moet dit immers ingegraveer word in ons harte en siele, sodat ons dit vir geen oomblik sal vergeet nie.

Vir 'n laaste keer in die Psalm val die priesterkoor in (vers 9b). Die belydenis van die gelowige enkeling word weer eens bevestig. 'Jy het die Allerhoogste jou Beskutting gemaak. Daarom sal geen onheil jou tref nie; geen plaag sal naby jou tent – jou woonplek – kom nie.

Want die Here sal sy engele bevel gee om jou te bewaar op al jou weë.

Luister, geliefde medegelowiges: God belowe dat sy engele jou op die hande sal dra, sodat jy jou voet teen geen klip sal stamp nie. Satan het hierdie belofte van God in 'n gemene versoeking omskep, toe Christus in die woestyn was (Mattheüs 4). Toe het hy die belofte van Psalm 91 so voorgestel asof 'n mens enigiets onbesonne kan doen, en dan maar kan reken op die beskerming van God. Dit is blatant onwaar. Daarom dat Christus die Satan ook skerp tereggewys het.

In lyn met Satan se versoeking in die woestyn moet ons ons oë eweneens oopmaak vir ander bogpraatjies oor die werk van God se heilige engele. Hier is geen sprake van 'n enkele beskermengel wat 'n mens bewaar nie. Hier is ook geen sprake van engele met sagte wit vlerkies en stroopsoet stemmetjies nie. Inteendeel, 'n skare engele begelei elke kind van die Here op die lewenspad. Duisende der tienduisende, soos wat Elisa op die berge gesien het toe die vyand hom omsingel het (2 Konings 6). 'n Menigte, soos op die velde van Efrata gedurende die nag van Christus se geboorte (Lukas 2). Engele met swaarde, engele met hemelse heerlikheid en krag. Hulle beskerm ons teen die openlike gevare in die lewe – die spreekwoordelike leeus langs die pad. Hulle beskerm ons ook teen die listige aanvalle van die duiwels – die spreekwoordelike slange langs die pad. En by die sterfbed van die gelowige het God se engele 'n besondere taak. Baie jare nadat Psalm 91 in die Ou Testament opgeneem is, vertel die Here Jesus 'n gelykenis vir sy dissipels (Lukas 16). Dit het gegaan oor 'n baie ryk man wat God nie gevrees het nie. En oor 'n arm man wat in die ingangsportaal van sy deftige huis gelê het: Lasarus, wat God wel gevrees het. Beide mans sterf op een dag. Die ryk man sterf in weelde, Lasarus in

armoede. Dit is wat die vleeslike oog sien. Maar, sê die Here Jesus vir sy dissipels, kyk verder as wat die vleeslike oog sien.

Toe die arme Lasarus sterf, is hy deur die engele weggedra na die boesem van Abraham: na die hemel. Die engele het op aandag gestaan by Lasarus se sterfbed. Oorgehaal vir diens.

Dit wat vir Lasarus geld, geld vir al God se uitverkore kinders. Op die sterwensomblik kry die woorde van Psalm 91:11 'n ekstra diep dimensie. Engele sal jou op die hande dra as jy die laaste asem uitblaas. Die plek op die aarde is leeg. Maar in die hemel word 'n plek volgemaak, om Christus wil.

Op hierdie hoë, troosvolle noot sluit die priesterkoor in Psalm 91 af. Maar daarmee bereik die Psalm self nog nie sy einde nie. Die werklike hoogtepunt moet nog kom. Dit vind ons in die drie slotverse. In dié verse is dit nie die gelowige enkeling wat vir 'n laaste keer sy geloof bely nie. Ook nie priesters wat sing nie. **Die troue Verbondsgod praat.** En dan pas dit die mens om eerbiedig stil te word en met aandag te luister.

Wat sê God oor sy gelowige kind? 'Omdat hy My liefhet, daarom sal Ek hom red. Ek sal hom beskerm, omdat hy my Naam ken'. Hierdie woorde van God dwing ons tot stilstand. Tevore in die Psalm is dit oor en oor bevestig dat God 'n toevlug en skuilplek vir sy kinders is en wil wees. Die genade is oorvloedig. Maar hier teen die einde stel God duidelike grense aan sy genade. Sy liefdevolle beskerming vir ons verplig ons tot liefde vir Hom. Hy eis van sy kinders dat ons sy Naam sal ken, dit wil sê: dat ons Hóm sal ken. Nie net so nou en dan as dit ons pas nie, maar altyd, in alles. God is ons Vader. Hy wil dat sy kinders sy Vaderskap sal eerbiedig en ervaar. Elke oomblik van elke dag. God is in Jesus Christus ons Verlosser. Hy wil dat ons sy verlossingswerk sal waardeer en uitleef – oral waar ons gaan. God die Heilige Gees is ons Trooster. Hy wil dat ons ons deur Hom laat troos en lei – gewillig, diensbaar.

Weer eens: die slot van die Psalm dwing ons tot stilstand. God gee baie, maar Hy vra ook baie. Hy gee alles. Hy vra alles. Hy ontferm hom liefdevol oor sy kinders. Hy eis dat ons sy ontferming na reg sal waardeer.

Die mens wat dit beleef, ervaar ook dat God altyd na sy kind luister, altyd verhoor, altyd uitred. God stel nooit teleur nie. Hy breek nooit sy woord nie. Hy trek nooit sy beloftes terug nie. Ons mag reken op gebedsverhoring, op hulp in nood, op uitredding uit krisis. Ook al lyk dit by tye hoe onwaarskynlik dat daar 'n ontknoping uit die yslike berg van probleme kan wees, staan die Here se Woord vas: Ek sal hom uitred en eer aan hom gee.

Die werklikheid en uitkoms van dié vaste belofte van God moet ons dikwels by nábaat erken – meestal met skaamte. As die maalstroom dik is, wil twyfel 'n mens oorweldig. Vrae stapel op. Hoekom so, Here? Waar is U? Moet alles regtig so swaar gaan? Is dit nie nou genoeg nie? Om dan, as die krisis verby is, en 'n mens in geloof mag terugkyk, te bemerk: in alles was die Vader so oneindig wys en goed met ons besig. Alles pas perfek in. Niks moes anders verloop het nie. Wat God doen, is welgedaan, altyd.

Die heerlikste Godsbelofte vind ons in die heel laaste woorde van die Psalm. 'Met lengte van dae sal Ek hom versadig, en Ek sal hom my heil laat sien'. Eg Ou Testamentiese woorde. In die Nuwe Testament word dit deur Christus vervul. Die heil waarvan Psalm 91 praat, is dieselfde heil waaroor dit in 1 Johannes 5:11 gaan. Daar lees ons: 'Dit is die getuienis: dat God ons die ewige lewe gegee het, en dié lewe is in sy Seun'.

Met dié woorde mag ons en moet ons vorentoe. God beloof die ewige lewe vir al sy kinders wat met Hom erns maak. God gee die ewige lewe in Christus – uit genade. Ons sal met lengte van dae versadig word. Ons sal God se heil sien, ongetwyfeld... Sien ons nie alreeds baie daarvan nie?

Amen